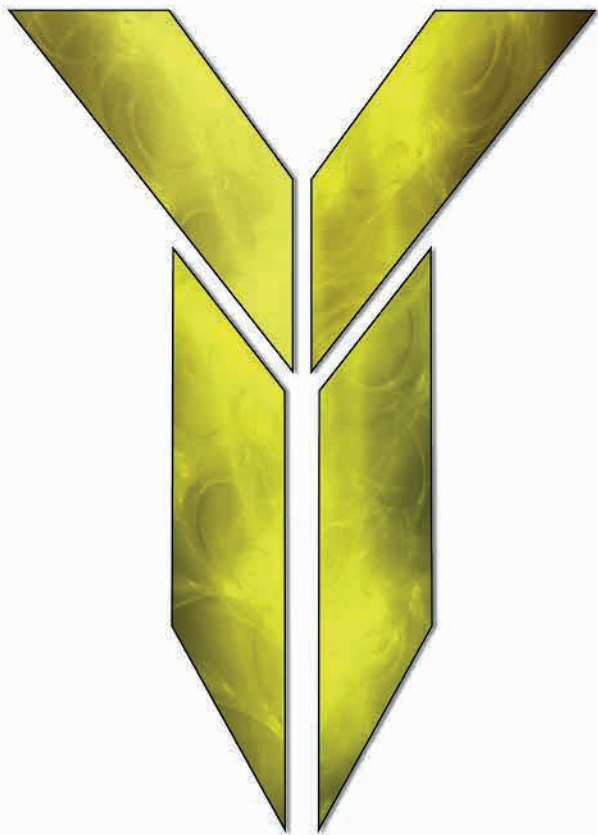

TRISYLIA

II

DE VERSCHOVEN MACHT

STEVEN VAN DEN BERG

INKIJKEXEMPLAAR

TRISYLIA

DE VESCHOVEN MACHT

STEVEN VAN DEN BERG

TRISYLIA - SERIE

deel 1: De vergeten oorlog
deel 2: De verschoven macht

Meer over de TrisyliA-serie is te vinden op: www.trisyliA.com

Eerste druk 2022
Copyright © Steven van den Berg

Omslag vormgeving Probeeld | Ambilicious
Omslaginspiratie Steven van den Berg

Binnenwerk vormgeving Ambilicious Studio
Landkaart illustratie Ferry Segers
Landkaart vormgeving Probeeld

Redactie Inanna van den Berg | Ambilicious

ISBN 978-94-93275-48-5 | NUR 334, 285

Copyright © 2022 Ambilicious, Breda
www.ambilicious.nl

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt
worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, of op welke wijze dan ook,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Ambilicious Breda | Kalmthout

Voor Hanneke
die er altijd voor mij is

SKOR EILANDEN

ETHFAL

ASTRIDUR

DIREM

SABOR

OLDIR BERGEN

ILFIYA

FONDORFF

ETON

TABIR

HASSELFORT

LA-KREANT

ERFBUND

RODES

AINA-AVA

ROTASH

DESTAJYA

MYR

WHELA

MIRITH

In zijn dromen werd hij geplaagd door alles wat er was gebeurd. Schuldgevoel knaagde aan Dargo. Hij was de koning van Ilfiya geweest. Het was zijn verantwoordelijkheid de vrede te bewaren en voor zijn inwoners te zorgen. Koning Dargo, de man die machteloos stond toe te kijken hoe zijn wereld uit elkaar viel.

Sinds de oude oorlog, die meer dan honderdzestig jaar geleden eindigde, hadden alle koninkrijken beloofd geen leger meer te hebben. Dargo had zich keurig aan die afspraak gehouden.

Moeizaam ademde hij in en uit. Hij was inmiddels een paar centimeter weggezunken in de natte modder. De grond plakte aan hem. De wond brandde nog steeds; de plek waar hij letterlijk in zijn rug was gestoken. Het was hem pijnlijk duidelijk geworden dat je niet eeuwig op een afspraak kunt vertrouwen.

Het gemis van zijn dochters was een ergere pijn. Nilde en Silber, hoewel ze volwassen vrouwen waren zag hij hen nog steeds als zijn kleine meiden. Dargo wist dat het gevaar van twee kanten naderde. De drie gevaren die de wereld nu bedreigden. Koning Walton, de heerser van Sabor had in het geheim een leger opgezet met als doel Trisylia te veroveren. Als eerste kwam koning Walton voor Dargo's koninkrijk Ilfiya. De hoofdstad, Fondorff, was het symbolische middelpunt van de macht. Fondorff veroveren betekende voor Walton dat hij praktisch niet meer te stoppen was.

Dargo kon enkel toekijken. De wanhoop had hem weken vanbinnen opgevreten. De machteloosheid om niets te kunnen betekenen voor zijn inwoners voelde vreselijk. Hij had zijn dochters in veiligheid kunnen brengen. Samen met zijn vrouw Idelle had hij een plan bedacht: ze zouden Nilde en Silber naar Myr sturen. Een verre bevriende republiek, met als enige een leger dat Walton zou kunnen stoppen. Zijn mondhoeken trokken in een kramachtige grimas bij die gedachte. Het klonk zo simpel, maar wat had dat plan ingewikkeld gebleken.

Hij had niet door dat twee handen zich om zijn enkels sloten. Andere handen ondersteunde zijn schouders. Zonder dat het tot hem doordrong werd Dargo uit de modder getild. Vaag kreeg hij het mee. Misschien was het door de silhouetten die in zijn blikveld bewogen, misschien kwam het door het zuigende geluid van de natte grond. Hij werd neergelegd op een harde ondergrond.

‘Earin,’ mompelde hij onhoorbaar.

De jongen bij wie het allemaal begonnen was, Earin. Een vissersknul uit een klein dorp. Nee, hij was geen gewone jongeman, er was iets aan hem. Een vuur brandde in Earins ogen, een drang om het juiste te doen. Hij deinsde niet terug voor gevaar als dat betekende dat het anderen hielp. Hij wilde gerechtigheid boven alles en daarom had Dargo hem vertrouwd. Earin kwam uit La-Kreant op het eiland Tabir. Daar had het tweede grote gevaar zich kenbaar gemaakt. Tabir was aangevallen door de Fildy. Dargo had het niet geloofd toen het hem voor het eerst verteld werd. De Fildy waren de vijand uit de oude oorlog. Honderd zestig jaar lang was er niets van hen vernomen, maar ze waren terug. De Fildy kwamen van over zee, met hetzelfde doel als Walton, Trisylya veroveren. Earin was samen met zijn beste vriend Arvid naar Fondorff gereisd om koning Dargo persoonlijk te spreken. Earin en Arvid waren de perfecte dekmantel om Nilde en Silber te begeleiden naar Myr, weg van het gevaar.

Dargo voelde dat hij bewoog. Als een stuurloze boot op zee. Hij lag nog steeds op de harde ondergrond. Vier vage schimmen droegen hem weg, waarheen wist hij niet.

De stekende pijn van de wond in zijn rug eiste alle aandacht van zijn hersenen op. Schreeuwende pijn wisselde zich af met flikkerende gedachten. Beelden van de donkere schaduw die boven zijn hoofd hing. Het magische gevaar dat nu de hele wereld bedreigde, maar iets waar hij zich nu niet op kon focussen. Dat moest hij van zich afzetten, voor nu. Hij wilde slapen, maar de pijn liet het niet toe. Hij wilde de gedachten uitzetten. Dat lukte niet. Het enige dat hij kon doen was alles over zich heen laten komen. Hij sloot zijn ogen en liet zich afglijden in een eindeloos diep gat van zijn herinneringen. De herinneringen aan de schaduw. De zwarte rook, met de nare rode gloed en het geluid van duizend gemartelde zielen. Dat was nog wel het grootste gevaar.

Zijn lichaam protesteerde, maar hij moest zijn ogen openhouden. Boomtoppen zweefden in zijn blikveld voorbij. Alles voelde aan als een waas. Een dichte mist vulde zijn hoofd. Versuft en verdoofd werd hij meegevoerd. De geïmproviseerde brancard was hard en ongemakkelijk. Hij keek naar de mensen die hem droegen, maar zag enkel schimmen. Donkere gedaanten vervoerden hem steeds dieper het bos in. Hij probeerde zijn armen op te tillen, maar die wilden hem niet langer gehoorzamen. Zijn lichaam leek niet langer van hem. Hij vocht

om bij bewustzijn te blijven. Het bladerdak werd dichter, zijn omgeving nog donkerder. De hemel was nog nauwelijks zichtbaar.

Waar brengen ze mij naartoe?

Hij wilde het vragen. Geen enkel geluid kwam uit zijn mond. Hij wilde zo veel vragen. Het gevoel dat hij iets belangrijks moest doen kon hij niet van zich afschudden. Zijn herinneringen lieten hem in de steek. Nogmaals wierp hij een blik op de mensen die hem droegen. Als hij hun gezichten kon zien, misschien wist hij dan wat hij wilde vertellen. Het werd donkerder. De bomen stonden dichter op elkaar. Takken en bladeren verborgen de grauwe hemel en blokkeerden het laatste licht. De stekende pijn in zijn onderrug werd verergerd door het gewieg van de brancard. De wond op zijn rug stak venijnig; hij brandde vanbinnen. Hij zweette. Ademen ging moeizaam, alsof zijn borst verpletterd werd door iets zwaars. Zijn ogen draaiden weg en hij gleeed de duisternis tegemoet.

2

Dargo

‘Sst, niet zo hard,’ klonk een vrouwenstem. ‘Hij heeft rust nodig.’

‘Dat weet ik.’ Het was een man die antwoordde.

‘Gaat hij het halen?’ Er was nog een man in de kamer.

Dargo opende zijn ogen. Hij probeerde overeind te gaan zitten, een scherpe pijn in zijn rug dwong hem te blijven liggen.

‘Hij is wakker.’ De vrouw klonk bezorgd.

Dargo draaide zijn hoofd richting de voetstappen naast hem. Een volwassen man in haveloze kleren, keek hem aan. Zijn gezicht was ongeschoren. Donkere aarde plakte aan zijn handen.

‘Waar ben ik?’ Dargo schrok van zijn eigen stem. Het klonk raspand en hees, als gebroken steen.

‘In mijn boerderij.’

‘Onze boerderij,’ verbeterde de vrouw hem.

De man rolde met zijn ogen. ‘Onze boerderij. Ik heet Harold, dit is mijn vrouw Janet.’

De tweede man stelde zichzelf niet voor, hij bleef op een afstandje staan.

‘Ik ...’ Dargo zweeg. Hij wist niet of het verstandig was te vertellen wie hij was. ‘Ik moet weer gaan. Ik moet reizen, ver reizen.’

‘We weten wie u bent, koning Dargo.’ Janet keek hem eerbiedig aan.

Dargo wist niet hoe hij moest reageren. Verwarring nam de overhand

in zijn gedachten. Langzaam sijpelden herinneringen zijn hoofd binnen. Beelden van een grote schaduw flitsten voor zijn ogen. De wond op zijn rug brandde. Een angstaanjagend gefluister spookte door zijn hoofd. Het werd luider en luider. Een leger gekleed in het zwart. Walton zijn zelfvoldane glimlach plaagde zijn gedachten. Walton, de koning van Sabor, had hun verdrag gebroken en hem in zijn rug gestoken. De grote schaduw die in Dargo had geleefd was losgelaten op de wereld. Hij had zijn lichaam verlaten en boven zijn hoofd samengepakt. Een rilling trok over zijn rug. De Lonack zou zijn lichaam niet hebben verlaten zonder ervan overtuigd te zijn dat hij doodging. Hij mocht zichzelf in zijn handen knijpen dat hij nog ademhaalde. Nog een gedachte schoot hem te binnen.

‘Blijf alstublieft liggen,’ zei Janet, toen Dargo probeerde overeind te komen.

Hij kreunde en zakte weer terug op het bed. ‘Ik moet gaan. Ik moet mijn dochters vinden.’

Janet hield hem een houten kom vol dampende en geurende soep voor. ‘U bent nog te zwak om te kunnen reizen. U heeft rust nodig en moet genezen voordat u ook maar ergens naartoe kunt. De wond in uw rug was diep. Ik heb hem moeten hechten. Als u geluk heeft gaat het niet ontsteken, anders zijn we nog verder van huis.’

Dargo zuchtte. Het irriteerde hem, hij wist dat de vrouw gelijk had. ‘Mijn vrouw heeft gelijk.’ Harold stond op en klopte zijn zanderige handen af aan zijn broek. ‘Wij kunnen voor u zorgen. U mag zo lang blijven als u wilt en zo lang als nodig is. We helpen u graag.’

Dargo zuchtte. Hij had geen tijd te verliezen. Het was van groot belang dat hij naar het klooster in Destajya ging. Zijn dochters waren daar. Hij had een nieuw plan nodig om Fondorff terug te krijgen uit de handen van Walton. Hij moest zijn vrouw redden, maar dat kon hij niet alleen. Hij had hulp nodig van de bevriende republiek, Myr.

Kwaad en verdrietig tegelijkertijd dat hij na enkele dagen nog niet hersteld was, lepelde Dargo de stoofpot naar binnen. Hij wilde overeind gaan zitten, dat lukte niet. Misselijkheid en zwakte overmanden hem. Het was zijn taak om Ilfiya te regeren, haar inwoners te beschermen. Hij had gefaald. Het gevoel dat hij iedereen had laten zakken woog zwaar op zijn schouders. Het was honderdzesig jaar geleden dat er voor het laatst gevochten was. De oude oorlog had het einde moeten zijn van al het geweld. Nu was het zijn schuld dat de wereld opnieuw in chaos verviel. Toch moest Dargo die gedachten van zich afzetten. Het was Walton die verantwoordelijk was. Die verrader heeft het

verdrag verbroken. In het geheim had hij zijn troepen getraind en uitgerust. Klaar voor oorlog. Met slechts één doel. Trisylia veroveren onder de vlag van Sabor. Walton had Fondorff veroverd, de Fildy vielen vanaf de kust aan en de grote landen konden niets doen zonder leger. Nu wil hij zijn stad terug hebben, maar vooral zijn vrouw Idelle redden uit Fondorff. Om dat te doen moest hij naar zijn dochters, die in het klooster in Destajya waren. Hij moest op reis, maar het zou inderdaad nog weken duren voordat hij daar sterk genoeg voor was.

‘Bedankt voor de stoofpot,’ zei Dargo, die de houten kom teruggaf.

Janet glimlachte.

Dargo ging weer liggen. Opnieuw voelde hij een flits van pijn. Hij trok wit weg. Zweet brak hem aan alle kanten uit. De snee brandde. Zijn hoofd werd licht, zijn oren suisten.

Harold legde een natte koude doek tegen zijn voorhoofd. ‘U moet rust nemen.’

Dargo probeerde de pijn te verbijten. Hij werd licht in zijn hoofd. Een dichte mist vulde zijn blikveld.

‘Zal ik nog wat te drinken voor hem halen, of iets te eten misschien?’ Janet stond met haar handen voor zich gevouwen, haar vingers gleden zenuwachtig over elkaar heen.

‘Je hebt hem net stoofpot gegeven, mens. We kunnen niet veel voor de koning doen, behalve stil zijn.’

Janet schepte een kom stoofpot voor zichzelf vol en ging aan een kleine tafel zitten.

‘Het komt wel weer goed met hem,’ zei Janet. Ze wist niet tegen wie ze het had, misschien vooral tegen zichzelf.

Harold maakte de doek opnieuw nat. ‘Er zijn verschrikkelijke dingen gebeurd en de koning heeft vreselijke dingen meegemaakt. Hopelijk gaat de koorts snel liggen, het leek beter te gaan. We moeten een aantal dagen afwachten.’

‘Fondorff, Walton,’ stamelde Dargo.

‘Ik weet het,’ zei Harold meelevend. ‘We weten wat er gebeurd is.’

‘Het is al vier dagen geleden sinds we u vonden.’ Janet keek van een afstand toe. ‘Walton heeft Fondorff ingenomen en u mag geluk spreken dat u nog leeft.’

De woorden leken niet tot de koning door te dringen. ‘Nilde, Silber,’ mompelde hij.

Janet keek hem meelevend aan.

‘Schaduwten.’ Dargo’s hoofd viel opzij. Zijn ogen sloten.